The image shows the front cover of an antique book. The cover is bound in dark green, heavily textured marbled paper with intricate, wavy patterns of gold and black. The marbling is dense and covers the entire surface. In the bottom-left corner, there is a small, rectangular white paper label with a decorative blue border. The number '2156' is handwritten in red ink on the label. The book's spine is visible on the right edge, showing some wear and the underlying board material.

2156

12

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

EUR

d' Aubrey 1833.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΔΟΜΗ

ΤΟΥ ΛΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΤΗΝΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Τοπογρ. τοῦ Φοίνικος

1865

ΕΥΡΩΠΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

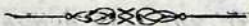
ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

187

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

1

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πολυεύσπλαγχος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἐθαυμάστωσε τὰ ἐλέη του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Λαοῦ του, ἐξάγων αὐτὸν ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Ἀλλοφύλλου ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῶ, ἠυδόκησε συγχρόνως νὰ μεγαλύνῃ καὶ τὴν ὑπερένδοξον αὐτοῦ Μητέρα, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, μετὰ τὴν θαυμασίαν ἀνακάλυψιν τῆς πανσέπτου αὐτῆς Εἰκόνος κατὰ τὴν νῆσον Τήνον, καὶ τὴν χάριν τῶν δι' αὐτῆς ἐνεργηθέντων, καὶ ἐνεργουμένων καθημέραν θαυμάτων εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἀδιστακτοῦ, καὶ θερμῆς εὐλαβείας προσερχομένους εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῆς ναόν.

Ἡ ἁγία αὕτη Εἰκὼν φέρει τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ βλέπε τοῦτο πρῶτον, Χριστιανέ, τὸ θαῦμα, καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ θαύματος. Ὅτε ὁ προαιώνιος Θεὸς ἠυδόκησε νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως τῆ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Κοσμοκράτορος, ἐπηγγέλισατο εἰς τὴν Ἀειπάρθενον τὴν ἐξ αὐτῆς ἄρρητον τοῦ Λυτρωτοῦ σάρκωσιν, καὶ τὴν δι' αὐτῆς σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ὅτε δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔμελλε ν' ἀποστείλῃ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος τὴν λύτρωσιν εἰς τὸν

Κεῖνον του ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἀλλοφύλλου, προεμύ-
 νησεν εἰς αὐτὸν τὴν Σεῖαν του βουλὴν διὰ τῆς παραδόξης
 εὑρέσεως τῆς πανσέπτου Εἰκόνας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς
 Θεοτόκου. Καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἀνακαλύπτεται ἡ Σεῖα του
 βουλὴ διὰ τῆς παναγίας Παρθένου, καὶ προκαταγγέλεται
 δι' αὐτῆς ἡ κοινὴ σωτηρία. Θαῦμα ὄντως τῆς Σεῖας οἰ-
 κουμερίας, πιστούμενον μὲ τόσα καὶ τοιαῦτα ὑπερφυῆ θαύ-
 ματα, ὅσα συνέτρεξαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν εὔρεσιν τῆς ἀγίας
 Εἰκόνας, καὶ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ ὅσα
 τερατουργοῦνται κατ' ἐκάστην εἰς τὸν ναὸν τοῦτον, διὰ τῆς
 χάριτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐκ τῶν ὁποίων Σελομεν
 ἀτηγηθῆ ὀλίγα τινα, χάριν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἐκ-
 ζέτοντες μὲ ὄλην τὴν ἀπλότητα, ὅπως εἶδον καὶ ἤκου-
 σαν πολλοὶ, καὶ μαρτυροῦσιν αὐτοὶ οἱ ἀποστόλοι τῶν θαυ-
 μάτων. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς εὑρέσεως τῆς ἀγίας
 Εἰκόνας.

Εἰς τὴν νῆσον Τήνον εὐρίσκεται γυναικεῖον Μονα-
 στήριον, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτό-
 κου τιμώμενον, κείμενον ἐπὶ τῆς ὀφρύος ἄρας ὑψηλοῦ,
 πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως, ἅγιος Νικόλαος, ἀπὸ τῆς ὁ-
 ποίας ἀπέχει ὁδὸν μιᾶς ὥρας. Μονάζουσι δὲ εἰς τὸν Παρ-
 σεῶνα τοῦτον περίπου ὀγδοήκοντα Μοναχαί, ἀσκούσαι τῷ
 ἑντι βίον μοναδικὸν καὶ πρέποντα, κατὰ τε τὸ σχῆμα
 καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν, εἰς τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὸν ἁγί-
 ον Νυμφίον παρθένους, διότι, προσκαρτεροῦσαι διαπαν-
 τὸς εἰς τὰς προσευχὰς καὶ νηστείας, πορίζονται τὰ πρὸς
 τὸ ζῆν ἐργαζόμεναι ταῖς ἰδίαις χερσίν, ἢ ἀπὸ ἐλέη τῶν

Χριστιανῶν βοηθούμεναι, χορηγούμενα τὸ πλείστον ἀπὸ τούς εὐκαταστάτους τῶν πολιτῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχουσι οὐλόθειαν εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο κατάστημα. Αὐταὶ δὲ οὐδεμίαν ἔχουσι κοινωνίαν μὲ τὰς ἕξω, μήτε παντελῶς ἐξέρχονται τῆς Μονῆς, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, καὶ τότε μὲ ἄδειαν τῆς Ἡγουμένης, καὶ ὅλως ρυθμίζουσι τὴν ζωὴν των αἱ Μοναχαὶ αὐταὶ πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας, καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο καταγώγιον ἐμόναζε μετὰ τῶν ἄλλων, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀφιερωθεῖσα, Μοναχή τις Πελαγία τοῦνομα, πρεσβύτες ἤδη, ὡς ὀγδοήκοντα ἐτῶν, βίου δὲ σεμνὸν ἐξ ἀρχῆς καὶ πολιτείαν ἐνάρετον ἐξησκημένη. Κατὰ δὲ τὸ 1822, κατὰ μῆνα Ἰουλίον, ὤφθη κατ' ὄναρ εἰς τὴν ἱεράν ταύτην παρθένον, περὶ τὸν ὄρθρον τῆς Κυριακῆς, γυνή τις περιβεβλημένη ἀόρητου ὄψεως καὶ λαμπρότητα, καλέσασα δὲ αὐτὴν, ἐπρόσταξεν· Ἐγερθεῖσα ταχέως, νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἓνα τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, ἐπίτροπον τοῦ ἰδίου Μοναστηρίου, Σταματέλου Καγκάδην ὀνομαζόμενον, κελεύουσα τοῦτον νὰ ξεσκεπάσῃ τὸν οἶκόν της, χωσμένον εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαῤῥά πλησίον τῆς Πόλεως, καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ ἐ ἴδιος, διὰ νὰ ἀνεγερθῆ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς.

Πρὸ ταῦτα ἐξυπνήσασα ἡ Μοναχή, ὅλην ἔκθαμβος, ἴστατο προσευχομένη, καὶ διαλογιζομένη κατ' ἐαυτήν τὸ ὄνειρον, νομίζουσα δὲ τῆς φαντασίας ἀνάπλασμα τὸ ὄραμα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς ἄλλον. Παρῆλθον ἑπτὰ ἡμέραι, καὶ πάλιν ὄρα καὶ ἀκούει τὰ αὐτὰ, κατα

τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν. Ὡς δὲ καὶ τότε ἔκρυσεν ἐν ἑαυτῇ τὸ ὄραμα, τρίτον ἤδη, καὶ κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν φαίνεται εἰς αὐτὴν ἢ αὐτῆ γυνὴ, ἐλέγχουσα μετ' ὀργῆς τὴν ἀπειθείαν αὐτῆς, καὶ φοβερίζουσα αὐτὴν καὶ τρίτον παρακούσῃ. — Καὶ πόθεν ὁ ἄνθρωπος, πρὸς τὸν ὁποῖον μὲ στέλλεις, ἔλεγεν ἡ Μοναχὴ, θέλει δυναθῆ ἢ σοὶ κτίσῃ τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἶκον, ὁποῖον λέγεις; — Ἐγὼ θέλω οἰκονομήσει τὰ πάντα, ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν, μόνον κάμε ὡς σὲ προστάζω, καὶ μὴ ἐρεῦνα περαιτέρω. — Καὶ τίς εἶσαι, Κυρία μου, ἠρώτησεν ἡ Μοναχὴ, ὅτι ὀργίζεσαι κατ' ἐμοῦ οὕτω, καὶ μὲ προστάξεις τοιαῦτα; ἀπεκρίθη δὲ οὕτω. « Εὐαγγελίζου γῆ, χαρὰν μεγάλην »· ταῦτα ἀκουσάσα ἡ Μοναχὴ, ὅλη ἔντρομος καὶ ἐκστατικὴ, ἐφώνησεν. « Αἰνεῖτε, ἄρανοι, Θεοῦ τὴν δόξαν »· καὶ τρέχουσα ἦλθε πρὸς τὴν Ἠγουμένην, διηγουμένη μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἰς αὐτὴν τὸ ὄραμα. Ἡ δὲ, γνωρίζουσα τὴν ἀρετὴν καὶ θεοσέβειαν τῆς Μοναχῆς, δὲν ἐδίστασε παντελῶς, ὅτι τὸ ὄραμα τῆς Μοναχῆς εἶναι ἐμφάνεια ἐναργῆς αὐτῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ τοῦτο ἐπρόσταξεν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἐπίτροπον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὴν ἡ Θεοτόκος, καὶ νὰ διηγηθῆ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν.

Ἐπήκουσεν ἡ Μοναχὴ, καὶ ἐλθοῦσα πρὸς τὸν ἐπίτροπον, ὅς τις ἔτυχε διατρέβων τότε εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ χωρίον Καρυά, διηγεῖται πρὸς αὐτὸν τὸ ὄραμα, προσθέσασα ὅσα ἠπέιλησεν ἡ Γυνὴ κατὰ τῆς νήσου, ὅτι θέλει

ἔλθει κατ' αὐτῆς ὀργή τοῦ Υἱοῦ τῆς, εἰάν δὲν ἐκτελέσωσι
 μὲ προθυμίαν τὰ προσταπτόμενα. Ὁ δὲ ἐπίτροπος, μὴ
 δυνάμενος μήτε νὰ ἀπιστήσῃ, μήτε νὰ πιστεύσῃ εὐκόλως
 εἰς τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, παρέπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸν
 Ἀρχιερέα τῆς νήσου κύριον Γαβριήλ, διατρίβοντα εἰς τὸ
 αὐτὸ χωρίον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν πνευματικώτερον.
 Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς, ἀκούσας μὲ προσοχήν ὅσα διηγήθη ἡ
 Μοναχή, γνωρίζων δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν πε-
 ρὶ τὰ θεῖα τῆς Μοναχῆς, ἔκρινεν, ὅτι τὸ ὄραμα δὲν εἶ-
 ναι σκοτεινὸν ὄνειρον, ἀλλ' ἔμφασις νοεῶς ψυχῆς, φωτι-
 ζομένης, ὅσον ἐγχωρεῖ εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν διὰ τῆς
 θείας ἐλλάμψεως, καθόσον αὐτὴ ἀναπτεροῦται πρὸς τὰ ἄ-
 νω, χωριζομένη τῆς προσπάθειας τῶν κάτω. Ἐπιστοῦ-
 το δὲ τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς καὶ γέροντες κατὰ τὴν
 πόλιν, ἀφελῆς καὶ ἀπλοῦς τὸν τρόπον, εὐλαβῆς δὲ πρὸς
 τὰ θεῖα· καὶ τούτου ἤκουσε πρότερον ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ
 καὶ ἄλλοι, διηγουμένου τὰ αὐτὰ, καὶ ὅτι κρύπτεται εἰς
 τὸν αὐτὸν τόπον, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Μοναχή ἔλεγεν, Εἰ-
 κὼν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ὁποῖαν ἔλεγε νὰ ἐσχώ-
 σωσι, φανεῖσα ἐν ὄραματι.

Ὅθεν ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐδὲν μελλήσας, συνεκάλεσε τοὺς
 προκρίτους καὶ τὸν κληρὸν, καὶ διηγεῖται τὸ ὄραμα τῆς
 Μοναχῆς, παρόντος καὶ τοῦ εἰρημένου ἐπιτρόπου, προτρέ-
 πων νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὸ ἔργον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἔκδοσις τό-
 σον ἀριδῆλως προεμυνήτεο ἀπὸ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκου.
 Ἐξέδωκε δὲ καὶ ἐγκύκλιον συγχρόνως εἰς ὅλας τὰς Ἐκ-
 κλησίας τῆς Τήνου, παρακινῶν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ συν-

πρέξωσιν, ὅπως καθεὶς ἐδύνατο, χάριν εὐλαδείας πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ἄρχησε λοιπὸν ἡ κατασκαφή, κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 1822 ἔτους, εἰς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον, ὅπου μῆτε ἐρείπιον, μῆτε ἶχνος κτιρίου τινὸς ἐφαίνετο. Ἀφοῦ δὲ ἐπροχώρησαν εἰς ἰκανὸν βάθος, πολλὰς ἡμέρας ἐργαζόμενοι, ἀνεκαλύφθησαν ἐρείπια οἰκοδομήματος, γνωρίσματα παλαιοῦ ναοῦ, ὡς εἰκάζεται ἀπὸ ἱεροῦ βήματος, μῆκος μὲν ἔχοντος πῆχ. 16, πλάτος δὲ πῆχ. 4 3/4. Εὐρέθη δὲ καὶ περὶ τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ φρέαρ ἀνδρῶν, βάθος δώδεκα ὀργυιῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐρέθη ἡ Εἰκὼν περὶ τῆς ὁποίας ὁ γέρον ἔλεγεν, παρημελήθη τὸ ἔργον, καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ ναοῦ. Ἐπέπεσε δὲ ἐν τούτῳ πανώλης νόσος εἰς τὴν νῆσον, πολὺν θάνατον φέρουσα εἰς τοὺς ἐπιτοπίους, καὶ τοὺς παρακείμενους ξένους. Τούτο τὸ συμβῆν ἐπίστωσε μᾶλλον τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, καὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον με περισσότερον ζῆλου καὶ προθυμίαν. Ἐξελέχθησαν δὲ καὶ τρεῖς ἄλλοι ἐκ τῶν πολιτῶν ἄνδρες Θεοσεβεῖς, ὁ Γεώργιος Περίδης, Ἀυτώνιος Καλέριος, καὶ χ. Γεώργιος Σιωτός, ἀναδεχθέντες μετὰ τοῦ πρώτου τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Καταβαλλομένων δὲ τῶν Σεμελίων, ἐζήτησεν ὁ Ἄρχιερεὺς ὕδωρ, διὰ νὰ τελέσῃ τὸ συνήθη ἀγιασμόν· παιδίον δὲ παρευρεθὲν ἐμύνησεν, ὅτι τὸ ἐν τῷ νάρθηκι φρέαρ εἶχε πολὺ καὶ ἄφθονον ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λαβὼν ὁ Ἄρχιερεὺς ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν. Οὕτω συνέτρεχον ἐξ ἀρχῆς τὰ πάντα παραδόξως, τῇ χάριτι τῆς ὑπεραγίας Θεο-

τόκου, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, καὶ τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος.

Ἐτελειούτο λοιπὸν ὁ κάτω ναὸς εἰς ὀλίγον διάστημα, πολλῶν ἔργατῶν κατ' ἡμέραν συντρεχόντων ἀπὸ τῆς Πόλεως, καὶ τὰ χωρία τῆς νήσου, παρεκταυθεῖς εἰς πλάτος καὶ μῆκος, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τιμηθεῖς, διὰ τὸ πηγάσαν παραδόξως ὕδωρ· διότι δὲν εἶχεν εὐρεθῆ ἀκόμη ἀγία Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μήτε ἐλπίζετο νὰ εὐρεθῆ, τελειωθέντος ἤδη τοῦ κάτω ναοῦ, καὶ μηδὲως διανοουμένων τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐπιστατῶν νὰ ἐποικοδομήσωσι τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν, ὅποιος φαίνεται σήμερον ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας, καὶ ἀπὸ τίνων μέσων· ἀλλ' ἐνταῦθα ἀρχίζει τὰ θαῦμα, ὅπου τελειώνει ἡ ἀνθρωπίνη ἐπίνοια καὶ δύναμις.

Τὴν 30 τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1823, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, κατ' ἡν ἡμέραν πολλοὶ ἐργαζόμενοι ἔσπευδον νὰ ἐξομαλίσωσι τὸ ἔδαφος τοῦ παλαιοῦ τούτου ναοῦ, ἀνεκαλύφθη ἡ Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου περὶ τὴν ἄκρην τοῦ νάρθηκος κατακεχωμένη, διχοτετημένη δὲ νεωστὶ κατὰ τὸ μέσον ἀπὸ τῶν σκαπτέντων, καὶ καλυπτομένη ἀπὸ γῆν συμπληρωθεῖσαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Ἦτο δὲ πυρίκανστος καὶ ἀπνυθρακωμένη σχεδὸν εἰς τὰ ὀπισθεν, ὥστε εἰκάζετο ἐκ τούτου καὶ τῶν ἄλλων ἐρειπίων, ὅτι ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς ἔγινε τοῦ πυρὸς παρανάλωμα, κατ' ὃν καιρὸν ἐκυριεύθη καὶ ἀνεσχάφη ἡ πάλιν ἀπὸ τοῦ Σαρακηνοῦς, ἔτη περίπου ὀκτακόσια πεν-

τήκοντα, καὶ ἀπωκίσθησαν εἰς τὰ μεσόγεια καὶ ὑψηλότερα τῆς νήσου οἱ διασωθέντες τῆς Πόλεως κάτοικοι.

Ἀποπλυθείσης δὲ μὲ πολλὴν δυσκολίαν τῆς ἐπ' αὐτὴν γῆς, ἐφάνησαν διακεκριμένοι οἱ χαρακτῆρες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου, συνεσκιασμένοι διὰ τὴν παλαιότητα, ἀβλαβεῖς δὲ διόλου καὶ ἄθικτοι ὑπὸ τῆς τομῆς, διότι ἡ Εἰκὼν ἐδιχοτομεῖτο ἀκριβῶς κατὰ μῆκος καὶ κατὰ τὸ μέσον, ὅπου τὸ μεταξὺ τῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου μεταίχμιον. Τοῦτο ἰδόντες οἱ παρόντες, ἀνέκραξαν χαρμωδῶς, καὶ ἀσπασζόμενοι μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, φέροντες ἔδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀρχιερέως παρόντος.

Ἦτο περὶ μεσημβρίαν, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Πόλεως καὶ τῶν χωρίων, ὡς ἤκουσαν τὴν εὐρεσίαν τῆς ἁγίας Εἰκόνας, συνέρρεον μικροὶ καὶ μεγάλοι, διὰ τὰ ἰδῶσι καὶ ἀσπασθῶσιν αὐτήν.

Ἐνταῦθα κατανόησον, Χριστιανέ, τὸ μέγα θαῦμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ ὀλέθριος πανώλης ἐπεκράτει ἀκόμη εἰς τὴν νήσον, ἀρχίσασα μόλις νὰ κοπάζη, ἀφ' ὅτου ἤρχησεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ· πόσος κίνδυνος λοιπὸν δὲν ἦτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἦν πόσος λαὸς συνωθεῖτο ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν προσκύνησιν τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας, νὰ μεταδοθῇ ἡ θανατηφόρος λύπη τῆς πανώλους εἰς ὅλην τὴν νήσον; ἀλλ', ὦ τοῦ θαύματος! ἐξέλιπε τὸ κακὸν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ κατεχόμενοι ἦδη ὑπὸ τοῦ πάθους πολλοὶ παραδόξως ἐσώθησαν, ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἐκ

τούτων καὶ ὁ υἱὸς ἑνὸς τῶν ἐπιτρόπων, τοῦ Γεωργίου Πε-
ρίδη, ὅς τις ἔτυχεν ἐπιστατῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
τῆς εὐρέσεως τῆς ἀγίας Εἰκόνας.

Οὗτος ἔκειτο βεβλημένος ὑπὸ τῆς Πανώλους τρίτην
ἡμέραν, ἀγνοοῦντας ἔτι τοῦ πατρὸς καὶ τῶν οἰκείων τὴν
νόσον· ὡς δὲ ἐφάνη τὸ πάθος ὑπὸ τὰς μασχάλας, πενθοῦν-
τες καὶ κλαίουτες, κατέλιπον τὴν οἰκίαν καὶ τὸν υἱὸν
εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν νοσοκόμων· ὁ δὲ πατὴρ ἔδραμεν
ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας Εἰκόνας τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου,
μετὰ δερμῶν δακρύων δεόμενος, καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ χῶ-
μα, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζεν αὐτήν, καὶ ραντίσας μὲ τὸ ἀγία-
σμα, διέταξε τοὺς νοσοκόμους νὰ χρίσωσι μὲ τοῦτο τὰ
ὑπὸ τὰς μασχάλας οἰδήματα, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξαν.

Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν, ὅλας τρεῶν ὁ πατὴρ, ἦλθεν
ἅμα πρῶτ' ἀπέναντι τῆς αἰκίας, καὶ ἐκάλει τοὺς νοσοκό-
μους, διὰ νὰ μάθῃ περὶ τοῦ υἱοῦ του· βλέπει δὲ αὐ-
τὸν τὸν υἱὸν του προβαίνοντα τῆς θύρας, ὅλον ὑγιῆ καὶ
ἀβλαβῆ, ὡς νὰ μὴ ἐδοκίμασε μήτε μικρὰν ἀσθένειαν.
Τοῦτο ἰδὼν ὁ πατὴρ, ἔτρεξε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος,
διὰ νὰ προσφέρῃ τὰ χαριστήρια εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεο-
τόκον.

Ἄλλὰ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου
ὑστερον θελομεν διηγηθῆ. Ὡς δὲ εὐρέθη ἡ πάνσεπτος
Εἰκὼν, καὶ τὰ θαύματα ἐβεβαίωσαν τὰ δι' ὀνείρων ἀπο-
καλυφθέντα, δὲν ἐδίστασαν πλέον οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐπι-
στάται νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὴν οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ, λαμ-
προῦ καὶ πολυτελεστέρου, ἀναθέμενοι τὰς ἐλπίδας τῶν εἰς

τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἣτις ἐφανέρωσεν εἰς τὴν Μονα-
χὴν, ὅτι αὐτὴ θέλει οἰκονομήσει τὰ πάντα.

Ἀνεγείρετο λοιπὸν ὁ ἱερός ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας
ἐπὶ τοῦ προοικοδομηθέντος, μῆκος μὲν ἔχων πηχ. 26 3/4,
πλάτος δὲ πηχ. 16 1/8· ἀλλ' ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο καὶ
ὑψηλὴ πολλὴ μαρμάρων, μετακομιζομένων τὸ πλεῖστον ἀπὸ
τῆς παρακειμένης Δήλου, καὶ χεῖρας πολλὰς εἰς τὴν προε-
τοιμασίαν τῆς ὑψίης καὶ τὴν οἰκοδομήν· καὶ πρὸς ταῦτα
ἦτο ἀνάγκη πολλῶν χρημάτων, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ὀ-
ποίων πολλάκις οἱ διευθύνοντες τὸ ἔργον ἐπιστάται ἤρχον-
το εἰς ἀμηχανίαν, πῶς νὰ πληρώσωσι τοὺς ἐργάτας καὶ
τὴν ὑψηλὴν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος. Ἄλλ' ἡ ὑπεραγία
Θεοτόκος ἐπρόφθανε τὴν ἀνάγκην, διότι ἐπρόστρεχαν ἀ-
καταπαύστως πανταχόθεν μεθ' ἑαυτῆς εὐλαβείαν· οἱ Χρι-
στῖανοί, προσφέροντες ὅ, τι ἕκαστος ἠδύνατο, καὶ συντε-
λοῦντες οἰκοδομήν τοῦ ναοῦ, ὡς ποτὲ ὁ παλαιὸς Ἰσραὴλ
εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου· ἐπειδὴ
οὐδεὶς, προστρέγων εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ ἐπικα-
λεούμενος καὶ μακρόθεν τὴν βοήθειαν αὐτῆς, ἀσθενῆς, ἢ
φυλακωμένος, ἢ αἰχμάλωτος, ἢ κινδυνεύων κατὰ γῆν ἢ
θάλασσαν, ἔμενεν ἀβοήθητος.

Οὕτως ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος ναὸς τοῦ Εὐαγ-
γελισμοῦ εἰς τιμὴν τῆς ἀειπαρθένου Μητρὸς, καὶ κυρίας
ἡμῶν Θεοτόκου, δάμα μὲν περικαλλέστατον εἰς τοὺς θεω-
μένους ὁμογενεῖς καὶ ξένους, δάμα δὲ προφανέστατον εἰς
τοὺς κατανοοῦντας, πόθεν καὶ μεταξὺ τίνων περιστάσεων
τοῦ ἔθνους συνετελέσθη τόσον λαμπρὸν καὶ πολυτελές

κατάστημα εἰς μίαν νῆσον, καὶ πῶς συντηρεῖται κοσμού-
 μενον καὶ βελτιούμενον καθ' ἡμέραν διὰ τῆς εὐλαθείας τῶν
 Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι συντρέχουν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐ-
 πικράτειαν καὶ ἀπὸ ξένους τόπους, καταφρονοῦντες πελά-
 γη καὶ κινδύνους, διὰ τὰ φέρωσι τὰ χαριστήρια εἰς τὴν
 ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ τὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν κραταίαν
 αὐτῆς ἀντίληψιν. Πόσον δὲ εἶναι λαμπρὸν καὶ θαύματος
 ἄξιον τὸ ἱερὸν τοῦτο κατάστημα, θέλομεν σχιαγραφήσει
 μὲ τὸν λόγον ὅσον εἶναι δυνατόν.

Ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἀπέχει τῆς πα-
 ραλίου πόλεως τοῦ ἁγίου Νικολάου βήματα ὀκτακόσια·
 κεῖται δὲ πρὸς βορρᾶν αὐτῆς ἐπὶ μικροῦ λόφου, κατὰ
 μικρὸν ὑπερανισταμένον, προέξον ἀπὸ τῆς πόλεως, ὥστε
 εἰς τοὺς πᾶρρωθεν θεωμένους καὶ τοὺς παραπλέοντας φαι-
 νεται, ὅτι φανερώνει αὐτήν. Φέσει δὲ πρὸς αὐτὸν ὁδὸς
 πλατεῖα καὶ ἀναπεπταμένη, στοίχοις δένδρων ἐκατέρωθεν
 ἰσομετρούμενη. Τερπνότατον δὲ προσβάλλει θέαμα εἰς
 τοὺς ἀναβαίνοντας, ἐν μέσῳ τοῦ περιβόλου ὑπερκείμε-
 νος ὁ ἱερὸς ναὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς, ἀνωθεν
 ἐπὶ τοῦ τοίχου, καθορωμένη Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
 τῆς Θεοτόκου, ὅπισθεν δὲ τοῦ ναοῦ κωδωνοστάσιον, εἰς
 ὕψος ἀναβαῖνον πήχεων τεσσαράκοντα πέντε, λαμπρὸν
 διὰ τὴν ὕλην πᾶσαν ἐκ στηλῶν λευκοῦ λίθου· μέσον δὲ
 τούτου ὠρολόγιον ἴσταται ὑπερμέγεθες, σημαῖνον τὰς ὥ-
 ρας ἐπὶ τοῦ μεγίστου κώδωνος.

Γενομένων δὲ κατὰ τὰ προκύλαια, ἐκ λίθου λευκοῦ
 ἠσκημένα πάντα, ἐν ἀριστερᾷ τῆς εἰσόδου τοῦ περιβόλου

ρέει διὰ τοῦ τείχους καθαρὸν καὶ ποτιμώτατον ὕδωρ, ἄνωθεν ἀπὸ πηγῆς ἀφθόου καὶ δι' ὑδραγωγείων παλαιῶν μετοχετευόμενον, ἀνακαλυφθέντων καὶ τούτων εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ὑπεράνω δὲ τῆς θύρας ἵσταται τετραμερὴς Σταυρὸς ἐξ ὀρειχάλκου, ὡς ἐπ' ἄκρας ὄρους πεπηγμένος.

Ἐντεῦθεν ἢ πρὸς τὰ ἔνδον πάροδος, προάγουσα δι' ἐπιπέδου λιθοστρώτου ἐκ λευκῶν μαρμάρων πῆχ. 19, πλάτος ἔχοντος πῆχ. 16· δέχεται δὲ τοῦτο κλίμαξ ἰσοπλατῦς ἐκ βαθμίδων 19, τὰς ὁποίας ὑπερβάς, πατέεις τὰ προπύλαια, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων τὸν κάτω ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐν δεξιᾷ δὲ τὴν Σχολὴν καὶ ἄλλα οἰκῆματα, σχηματίζοντα τὸν περιβάλλον ἀπὸ μέρους δὲ τῆς κλίμακος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῆς αὐλῆς, ἀνίσταται κλίμαξ ἑτέρα περικαλλῆς, βαθμίδας ἔχουσα 25, περιέχεται δὲ ὑπὸ δύο παραλληλεπίδων κίγκλιδωτῶν, ἀφ' ἑκατέρων τῶν ἄκρων διὰ πάσης τῆς κλίμακος ἀγομένων. Ὑπερβάς δὲ καὶ ταύτην, ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸν πρόναον, τὸν ὁποῖον σχηματίζει περικαλλῆς στοὰ θολωτῆ, λιθόστρωτος ὅλη, καὶ ἐπὶ στηλῶν λευκοῦ λίθου τοῦ καλλίστου, ἰσομήκης δὲ μετὰ τὰς ἀντικειμένας πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν πλευρὰς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Τοιαύτη μὲν ἢ πρόσοψις τοῦ ναοῦ ἔξωθεν. Ὑπερβάντι δὲ τὰς ὠραίας πύλας, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένας, θάμβος προξενεῖ καὶ ἕκστασιν ἢ τοῦ ναοῦ εὐπρέπεια, λευκότης μαρμάρων, λαμπρότης ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀφιερωμάτων παντοίων ἀργυρίου καὶ χρυσαίου, πανταχοῦ ἀποστίλ-

βουσα, καὶ περὶ τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν πάνσεπτου Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἐν δεξιᾷ. τῆς εἰσόδου ἱσταμένην ἐπὶ καταχρύσου εἰκονοστασίῳ, μῆκος μὲν ἔχουσαν δακτύλων ἑνδεκα, πλάτος δὲ δακτύλων ὀκτώ.

Εἰς δὲ τοὺς παρισταμένους εἰς τὰς ἱεράς τελετάς καὶ ψαλμωδίας, καθ' ἑκάστην τελουμένας εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν, ἐγγίνεται ἡ πνευματικὴ ἐκείνη ἀγαλλίασις, ἡ ὁποία εὐφραίνει τὰς ψυχὰς τῶν πορευομένων εἰς οἶκον Κυρίου, κατὰ τὸ προφητικὸν λόγιον· διότι πᾶσα ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξις, περὶ τὰς ἱεράς τελετάς καὶ ὑμνωδίας, ἐξακριβοῦται πρὸς τὰς ἱεράς διατάξεις καὶ τοὺς τύπους τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς, τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἔνδον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐπ' ἀνάματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τιμωμένου. Διηρημένου δὲ εἰς τρία ἀπὸ δύο παραλλήλους στοᾶς κατὰ μῆκος ἐκτεινομένας, τὸ μὲν πρὸς δεξιὰν σεμνύεται μετὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ πρὸς ἀριστερὰν τιμᾶται μετὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. Χάριν δὲ τῶν συντρεχόντων καθ' ἡμέραν Χριστιανῶν, ὠκοδομήθησαν περὶ τὸν ναὸν οἰκήματα μὲν διὰ τοὺς ὑγιεῖς, νοσοκομεῖα δὲ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς πένητας, οἱ ὅποιοι δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦτο κατάστημα, τρεφόμενοι καὶ περιποιούμενοι διὰ τῆς ἐπιμελείας τῶν ἐπιτρόπων, καὶ πολλοὶ τούτων λαμβάνοντες ἐφόδια καὶ χρηματικὰς βοηθείας ἀναχωροῦντες.

Ἐουστήθη δὲ καὶ Σχολεῖον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κατα-

στήματος, εἰς τὸ ὁποῖον παιδεύονται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὰ ἐκκλησιαστικά μαθήματα, καὶ πᾶσαν τὴν ἐγκύκλιον παιδευσιν, καὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι παῖδες. Ὁκοδομήθη πρὸς τούτοις δι' ἀναλωμάτων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕτερον ἀλληλοδιδασκτικὸν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ πέντε ἄλλα ἐσυστήθησαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς νήσου, ἐν οἷς καὶ ἀλληλοδιδασκτικὸν τῶν κορασιῶν, καὶ συντηρῶνται παρὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος, χορηγοῦντος τοὺς μισθοὺς τῶν διδασκάλων.

Εἰς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα χρησιμεύουσι τὰ προσφερόμενα παρὰ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν ἱερόν τοῦτου ναόν, εἰς θεοφιλῆ ἄρα καὶ φιλόνηρωπα ἔργα καταναλισκόμενα. Ἐπαποταμιεύονται δὲ τὰ περιπλέον καὶ οἰκοδομοῦνται παρὰ τῶν ἐπιτροπῶν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πρὸς τὸ σκοπὸν τοῦ ναὸ καταστήσασαι πόρον σταθερὸν ἀπὸ τῶν τόκων, εἰς βελτίωσιν καὶ συντήρησιν τῆς εὐπρεπείας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ τῶν ρηθέντων καταστημάτων.

Τοιαῦτα ἴσχυσεν ἡ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἡ πρὸς τὴν πάνσεπτον αὐτῆς Εἰκόνα εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι συντρέχουν πανταχόθεν καὶ ἀκαταπαύστως εἰς τὸν ἱερόν τοῦτου ναόν, ἡ ἐπικαλοῦνται καὶ μακρόθεν τὴν ἱεράν κραταίαν αὐτῆς ἀντίληψιν, αἰρούμενον ἀπὸ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τῶν θαυμάτων τὴν ἴασιν ἀθεραπεύτων νοσημάτων, τὴν λύτρωσιν τῶν κινδύνων, τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐφετῶν, ὅσοι μετὰ πίστεως ἀδιστακτοῦ καὶ θερμῆς εὐλαβείας προσέρχονται. Ἐκ τῶν ὁποίων θελομεν διηγηθῆ ὀλίγα

τινά, ὅσα ἔχουσιν αὐτόπτας πολλούς, καὶ μάρτυρας αὐτοῦς ἐκείνους τοὺς σωθέντας καὶ τυχόντας τῶν δεήσεων.

Παιδίον τετραετές, μονογενῆς υἱὸς ἐνὸς τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, τοῦ Γεωργίου Μαυρογένη, ἀσθενὲς ἐκ γενετῆς καὶ καχεκτικόν, ἔπαθε δεινῶς καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμούς ἀποσκορωθέντας διόλου, καὶ μῆνας ὅλους ἐννέα ἦτο τυφλόν. Τὸ πάθος ἐνομιζέτο δυσίατον ἀπὸ τοῦς Θεραπευτὰς ἰατροῦς, οἱ ὁποῖοι, ἐξαντλήσαντες ὅλα τὰ βοήθηματὰ τῆς τέχνης των, ἀνέμενον τὸ ἔαρ, διὰ νὰ ἐπιχειρισθῶσι τέλος πάντων γενικὴν τινα Θεραπείαν τῶν χοιράδων, ἐκ τῶν ὁποίων εἴκαζον, ὅτι προέρχεται καὶ τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν· προέλεγον δὲ, ὅτι, καὶ ἐὰν ἐπιτύχη ἡ Θεραπεία, ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνη ἀβλαβὴς διόλου τοῦ παιδίου ἡ ὄρασις.

Πρὸς ταῦτα ἀπογνωσθεῖσα ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἀνέβησεν εἰς τὴν θείαν παντοδυναμίαν τὰς ἐλπίδας της, καὶ προσκαλεσαμένη τὴν εἰρημένην Μοναχὴν κατὰ τὸ 1825, παρεκάλει αὐτὴν νὰ δεηθῇ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὲρ τοῦ παιδίου της· ἡ δὲ ταπεινόφρων Πρεσβύτις λέγει πρὸς αὐτὴν· « Καὶ » διατι ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ τὴν ἀμαρτωλὴν τοῦτο, καὶ δὲν » ἐπικαλεῖσαι ἡ ἰδία τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν; » Ταῦτα εἰπούσα ἡ Μοναχὴ ἀπῆλθε, μόλις πεισθεῖσα νὰ σχηματίσῃ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδίου τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς χεῖρας κομποσχοίνιον.

Ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως,

καὶ ἦν λιτανεύει μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως διὰ πάσης τῆς Πό-
 λεως ὅλος ὁ λαός, προπορευομένων τῶν ἀγίων Εἰκόνων·
 ἡ δὲ μήτηρ τοῦ παιδός, ὑπαντήσασα μετὰ θυμιαμάτων,
 παρεκάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπιτρόπους νὰ ἀναβῶσιν εἰς
 τὴν οἰκίαν της, καὶ νὰ προσφέρωσιν αἴτησιν ὑπὲρ τοῦ
 παιδός της. Τούτου γενομένου, ἠσπάζετο τὸ παιδίον τὴν
 Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ μὲ κλαυ-
 θυμῶν φωνὴν ἐφώναζε· « Δός μοι καὶ ἐμένα τὸ φῶς μου,
 Παναγία μου ». Μόλις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἡ λιτανεία,
 καὶ, ὡς τοῦ θαύματος! ἔκραξε τὸ παιδίον μετὰ χαρᾶς·
 « Βλέπω, βλέπω ». Τρέχουσιν οἱ περίλυποι γονεῖς τοῦ
 παιδίου, καὶ λύσαντες τὸ περιβάλλυμμα, βλέπουσι τοὺς
 ὀφθαλμοὺς τοῦ παιδίου ἀνεωγμένους, καὶ παντελῶς ἀβλα-
 βούς, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὴν ὑπερα-
 γίαν Θεοτόκου. Ταῦτα ἔγιναν ἐν ὄψει τῆς Πόλεως ὅλης,
 καὶ ὁ ἰατρός αὐτός, ὅλος ἐκστατικός, ἐκήρυξε τὸ ὑπερ-
 φυές θαῦμα.

Συγχρόνως ἔγινε καὶ ἄλλο ὅμοιον θαῦμα εἰς μίαν
 γυναῖκα, τροφὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰδίου Μαυρογένη, Μαρ-
 γαρίταν τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Τήνου Μεντάδου·
 αὕτη ἔπασχε πάθος πολυχρόνιον εἰς τὸν ὀφθαλμόν, καὶ
 ὡς ἤκουσε τὸ εἰρημένον θαῦμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου,
 προσελθοῦσα μὲ θερμὴν πίστιν, ἔλαβε τελείαν τοῦ ὀφθαλ-
 μοῦ τὴν θεραπείαν.

Ξένος τις ἀπὸ Μολδαβίαν, Δημήτριος ὀνομαζόμενος,
 ἦτο ναύτης εἰς τὸ ἐθνικὸν Ἀτμοκίνητον, τὸ ὁποῖον διοι-
 κοῦσεν ὁ ἀείμνηστος φιλέλληνας Ἀγγλος Ἀστυξ. Οὗτος,

εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, ὕστερον ἀπὸ τὴν νυκτοφυλακίην, τὴν ὁποίαν συνήθως αἱ ναῦται φυλάττουσιν, εὐρέθη τὸ πρῶτ' ξηρὸς, καὶ ὅλος ἀκίνητος· ἔτυχε πάσης ἐπιμελείας παρὰ τῶν ἰατρῶν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμίαν ὠφέλειαν· καταντήσας δὲ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, αἰρόμενος ὑπὸ τεσσάρων, καὶ κατέκειτο εἰς τὸν κάτω ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, βασανιζόμενος ἀπὸ πόνους δριμυτάτους τέσσαρας μῆνας, τρεφόμενος δὲ καὶ περιποιούμενος ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ καταστήματος διὰ τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν.

Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως ἀποκοιμηθεὶς περὶ μεσηδρίαν, τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσε φωνὴν, καλοῦσαν αὐτὸν νὰ σηκωθῆ· ἐξυπνήσας, ἠρώτα τοὺς ἐκεῖ παρόντας, τίς τὸν ἐφώνησεν, καὶ μαθὼν, ὅτι οὐδεὶς ἐνόησεν ἅτι ἐβλεπεν ὄνειρον, καὶ κάμων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, πάλιν ἀποκοιμήθη· ἤκουσε δὲ καὶ δευτέρου τὴν αὐτὴν φωνὴν, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπει λευκοφόρον Γυναῖκα εἰσερχομένην εἰς τὸν ναὸν, κάλλος ἔχουσαν καὶ λαμπρότητα ἄρρητον, καὶ γενόμενος ἔντρομος, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας του, καὶ περιεπάτει· συνηκολούθησε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τοὺς λιτανεύοντας περὶ τὴν Πόλιν, καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐξεπλάγη, βλέπων τὸ ἐξαισίον Θαῦμα.

Γυνὴ τις Λεσβία, Μαρία τὸ ὄνομα, εἶχεν υἱὸν μονογενῆ, ἐτῶν ὄντα 22, πάσχοντα δὲ πρὸ πολλῶν χρόνων πάθος ἀνίατον· ἀφοῦ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐδαπάνησεν ἀνωφελῶς ὅλην τὴν οὐσίαν εἰς ἰατροὺς, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ἀπελπισθεῖσα, ἐπρόσ-

τρεξεν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκου, ἀκούσασά τὰ τελού-
 μενα κατ' ἐκάστην εἰς τὸν ἱερόν αὐτῆς ναὸν θαύματα.
 Ἐτύχε γὰ φέρεται ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἀπὸ
 ἐν πλοῖου, ὅπου ἐψάλλη ὁ ἁγίασμός, κατ' ἣν στιγμὴν ἡ
 γυνὴ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἐπάτησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡς εἶ-
 δον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, ἔπεσαν ἀμφοτέρωτεροι πρηνεῖς κατὰ
 γῆς, ἀνακαλοῦντες μεγαλοφώνως τὸ ὄνομα τῆς ὑπεραγίας
 Θεοτόκου, καὶ ἐπικαλοῦμενοι μετὰ θερμῶν δακρῶν τὴν
 παρ' αὐτῆς βοήθειαν· καὶ εὐθὺς ἦλθεν αὐτόματος εἰς τὸν
 νέον ἔμετός σφοδρὸς, καὶ ἐξέβαλε σαρκῶδες τι ὡς ὀκτά-
 πουν, καὶ ἠλευθερώθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ πολυχρόνιον πάθος·
 ἔφερε δὲ ἡ μήτηρ τοῦτο μετ' ἑαυτῆς μαρτύριον τοῦ θαύ-
 ματος εἰς τοὺς συμπολίτας τῆς.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὀνομαζόμενος, ἔχασε τὸν ἔ-
 να του ὀφθαλμὸν ἀπὸ πάθος, καὶ μεταχειριζόμενος διάφο-
 ρα ἰατρικὰ πρὸς θεραπείαν τοῦτου, ἔχασε μετὰ ἕξ μῆνας
 καὶ τὸν ἕτερον, καὶ ἔμεινεν ἀόμματος καὶ τυφλός· καὶ εἰς
 τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν εὐρισκόμενος, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς
 ὑπεραγίας Θεοτόκου, χειραγωγούμενος ἀπὸ ἐν παιδίον, ἀφή-
 σασ ὅ, τι εἶχε τελευταῖον εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ δυστυχῆ οἰ-
 κογένειάν του.

Ἐκειτο ὁ δυστυχῆς αὗτος ἐλεεινὸν θέαμα, προσευ-
 χόμενος ἀδιαλείπτως, ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνης τῆς ὑπερα-
 γίας Θεοτόκου· καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν γυνάτις δαιμο-
 νιζομένη ἐφώναξεν, ὅτι τρέχει ὡς ἰθρῶς ἀπὸ τῆς ἁγίας Εἰ-
 κόνης· ἐπιπληττομένη δὲ ἀπὸ τὸν ἀόμματον τοῦτον· « Δὲν
 βλέπεις, λέγει πρὸς αὐτόν, τυφλέ; » τότε ὁ ἀόμματος πα-

βεκάλεσε μίαν ἀπὸ τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας νὰ ἀπο-
 πογγίση τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ νὰ χρίση τοὺς ὀφθαλ-
 μούς του· τούτου γενομένου, ἀνέβλεψεν ὁ τυφλός, καὶ ἡ
 δαιμονιζομένη ἦλθε συγχρόνως εἰς τὰς φρένας της, καὶ
 ἀπῆλθον ἀμφότεροι δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ μεγαλύνοντες
 τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Γυνή τις, ἐκ χωρίου τῆς Τήνου, τὸ ὄνομα Μαρίνα,
 (καὶ ἦτο τοῦ Δυτικῆς δόγματος,) τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ ἔ-
 πασχευ ἀπὸ ὑδρωπικίαν, ἐπρόστρεξεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑ-
 περαγίας Θεοτόκου, ἐπικαλουμένη μετὰ θερμῶν δακρύων
 τὴν βοήθειαν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος ἀνδρός της· λα-
 βούσα δὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ἁγίασμα, ἔπλυε καὶ ἐπότισεν αὐ-
 τὸν ἀπὸ τοῦ ἴδιου, καὶ εὐθὺς ἔρρευσεν αὐτόματος τόση
 ἵσχυρὴ ὑγρὸν διὰ τῶν πόρων καὶ τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων,
 ὥστε συνέπεσεν ὁ ὄγκος τοῦ σώματος, καὶ ὁ πάσχων ἀνέ-
 λαβεν ἀμέσως τὴν υἰεῖαν καὶ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του.

Κατὰ τὸ 1834, κατὰ μῆνα Νοέμβριον, ἦλθεν εἰς
 τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ξένος τις ἀπὸ τὰ παρά-
 λια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Νικόλαος τοῦνομα, πάσχων δει-
 νῶς τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ μίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν συνέβη
 νὰ λάβῃ ἐργαζόμενος ἀπὸ τὰ συντρίμματα ἐνὸς μαρμά-
 ρου· δὲν ἄφησε μῆτε ἰατρὸν, μῆτε βοήθειαν νὰ μὴ μετα-
 χειρισθῆ, ἀλλ' ἡ πληγὴ, ἀντὶ νὰ θεραπευθῆ, κατήυτησεν
 εἰς τόσην κακοήθειαν, ὥστε ἔκλεισε διόλου τὸν ὀφθαλμὸν,
 καὶ ἔφευρον εἰς αὐτὸν πόνους ἀνυποφόρους. Ἀφοῦ ἐπρο-
 κύνησε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, πορευθεὶς εἰς τὸν κάτω ναὸν,
 ἔβρεξε τὸν ὀφθαλμὸν μὲ τὸ ἁγίασμα, καὶ πάραυτα ἠσθάν-

Ἰητι, τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ πέσῃ διὰ τῶν βλεφάρων· ἐκάλεσε μίαν γυναῖκα παροῦσαν, διὰ νὰ παρατηρήσῃ, ἀλλὰ μήτε αὐτὴ, μήτε ὁ κανδηλανάπτης, παρῶν, ἠθέλησαν νὰ ἐγγίσωσι, φοβούμενοι μὴ βλάψωσι τὸν ὀφθαλμόν· τὸν συνεβούλευον διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἰατρόν· ὁ δὲ, κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἔπλυε καὶ δεύτερον τὸν ὀφθαλμόν μετὰ τὸ ἀγίασμα, καὶ ἔπεσεν αὐτόματον σύντριμμα μαρμάρου εἰς σχῆμα τριγωνικόν, ἠνοιχθῆ ἀμέσως ὁ ὀφθαλμός, καὶ ἔβλεπε καθαρά, χωρὶς νὰ μείνῃ μήτε μικρὸν σημεῖον πληγῆς.

Τοιαῦτα ὑπερφυῖ καὶ τεράστια θαυματουργεῖ κατ' ἐκείστην ἢ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸν ἐν Τήνῳ πάνσεπτον αὐτῆς ναόν τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπὲρ τῶν προσερχομένων μετ' εὐλαβίας θρησκείας καὶ πίστεως ἀδιστακτου, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ μακρόθεν τὴν κραταιὰν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, εἰς τιμὴν τοῦ ὑπερευλογημένου αὐτῆς ὀνόματος, καὶ δόξαν τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν Τήνῳ, τῇ κζ'. Ἰουλίου,
ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ, αὐλβ'.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΕΣΙΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Η ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

ΤΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προσимиакὸν
ψάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανόων Ταγμάτων.

Δεῦτε συνέλθωμεν πάντες οἱ εὐσεβεῖς ἐν χαρᾷ, πιστῶς
εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ δεῖα εὐρέσει, Εἰκόνας τῆς πανά-
γνου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ σκιρτήσωμεν πνεύματι, δοξο-
λογοῦντες ὅτι ἀνέδειξεν ἐν ἡμῖν, τὸ ἡδύτατον Δεώρημα.

Η τοῦ ἡλίου μὲν δεῖα ἡδεῖα πέφυκεν, ἡδύτερα δὲ πᾶσι,
τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, Εἰκόνας τῆς πανσέπτου Μητρὸς
τοῦ Θεοῦ, τοῖς πιστοῖς ἀναδείκνυται· ταύτην οὖν πάντες
περιχαρῶς, εὐλαβῶς τε προσκυνήσωμεν.

Φύλαττε πάντας τοὺς τὸν σεπτὸν σου ναὸν, Παρθένε Θεο-
τάκε ἀνεγείρουτας τοῦτον, ρύαυσα ἐκ βλάβης δεινῶν
τοῦ ἐχθροῦ, καὶ αἰωνίου κολάσεως, καὶ συνδραμόντας δὲ
πάντας ἐν τῇ αὐτοῦ, οἰκοδομῇ τε καὶ λαμπρότητι.

Δόξα τῶν Ἁγίων, καὶ οὖν τῆς Θεοτόκου..

Ἦχος πλ. β΄.

Εξέλαμψε σήμερον ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου
τὴν πρὸς αὐτὴν χαρὰν, τοῦ Ἀρχαγγέλου ἀναφαίνου-

σα· καὶ τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα καὶ πρὸς πανήγυριν
 παιδράν, τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη συνάγουσα· ἅπαντες
 ἐν πρὸς αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος ἐκβοήσωμεν· Χαίρει κεχαρι-
 τωμένη Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, σὲ καὶ μεσίτην Δέ-
 σποινα τῷ φιλευσπλάγγνῳ Υἱῷ σου προβαλλόμεθα, δια-
 τηρήσαι καὶ σῶσαι ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἐχθροῦ τὴν κλη-
 ρονομίαν σ· καὶ γὰρ ἰσχύεις ἔσα καὶ βούλοιο.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
 καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δόξαν καὶ τιμὴν περιφανῆ, Τήνος ἢ περίθλεπτος νῆ-
 σος ἤδη ἀπέλαβεν· ἔχει γὰρ θησαύρισμα καὶ μέγα
 καύχημα, ὀρθοδόξων ἀγλαΐσμα, Εἰκόνα τὴν θείαν τῆς Πα-
 ναγνου σήμερον, ἦνπερ ὀρώμεν φαιδρῶς, λύσιν τε δεινῶν ἐ-
 ξαιτεῖται, ἦνπερ καὶ λαβεῖν προσδοκῶσα, χαίρει καὶ ἀ-
 γάλλεται ἐν πνεύματι.

Στίχος. Ἀκουσον θύγατερ.

Ο ἕτε ἐκινήθη κατ' ἡμῶν, τῶν πιστῶν σου δούλων Παρ-
 θένε ὁ δεινὸς τύραννος, ὥσπερ λέων ἄγριος κατὰ τῆς
 ποίμνης σου, καὶ ῥομφαίαν εἰκόνισε, ζητῶν ἀπολέσαι ὀρ-
 θοδόξων σύστημα, λαὸν Παντάναχτος, τότε σὲ ἀγνή Θεο-
 τόκε, ἔδειξας ἡμῖν σὴν Εἰκόνα, ῥώμην καὶ χαρὰν πᾶσι
 παρέχουσα.

Στίχος. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσι.

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, κατασπαζομένους
 Εἰκόνα πίστει Πανάμωμε, πάσης νῦν ἐκλύτρωσαι
 βλάβης καὶ θλίψεως, ἀλλοφύλων ἐφόδου τε λοιμοῦ βαρυτά-
 του, λιμοῦ σεισμοῦ φόνου τε, καὶ παντὸς ἄλλου κακοῦ, ὅ-
 πως ἐν γαλήνῃ βιοῦντες, καὶ εἰρηνικῇ καταστάσει, χάρ-
 ριν τὴν σὴν Ἀχραυτε γεραίρωμεν.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'.

Εὐφραίνου πόλις ἡ Τήνος καὶ χόρευε, ἀγαλλομένη τῷ πνεύματι· ὅτι ἐν σοὶ πολύτιμον δῶρον, ἡ Εἰκὼν τῆς Πανάγνου δεδώρηται· ὕψωσον τοίνυν τὴν φωνὴν τῇ Θεοτόκῳ ὕμνον ἀναπέμπουσα· καὶ παρ' αὐτῆς θερμῶς ἐξαιτούσα τῶν δεινῶν ἀμαρτιῶν λύτρωσιν, καὶ βίον καθαρὸν καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς ἡ τῶν Τηνίων ἐν ὕδασι εὐφημήσωμεν, ἡμῶν τὴν πολιούχου καὶ τοῦ κόσμου προστατίδα· ἐν πόλει ὑπῆρξε γὰρ ἡμῶν, παράδοχος ἡ εὐρεσις Εἰκόνας τῆς αὐτῆς· ὅθεν καὶ πρὸς αὐτὴν χαρμονικῶς σήμερον ἀνακράζομεν· Χαῖρε ἡ ἐλπίς, χαῖρε παντὸς τοῦ κόσμου ἡ λύτρωσις.

Ἡμεῖς αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Ἀφ' ἑκτης, τὸ Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Θεοτόκου τῷ ναῷ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τὴν Εἰκόνα τὴν αὐτῆς προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδίας αὐτῇ· Πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, ἐπιρείας καὶ βλάβης, ὁρατῶν ἀπάντων τε καὶ ἐχθρῶν ἀοράτων, τοὺς μετὰ πόθου σκέπη τῇ ἐκ σοῦ, προσπεφευγότας πάναμωμε Δέσποινα.

Καὶ τὸ, Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πολυεὐσπλαγχνος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ὅρα εἰς τὴν ἀρχὴν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σκιρτῶσι καὶ ἀγάλλονται, πιστῶν τὰ στίφη, σήμερον ἐν τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, Θεοκνήτωρ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε Νύμφη, ἐν ἣ ἡμῶν διέλυσας, τὸ λυπηρὸν, καὶ ἐδειξας, Εἰκόνα σου τὴν ἀγίαν, ὡς θεσσαυρὸν ἐκ μετάλων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, τὸ Πᾶσα πνοή, στιχηρὰ προσῶμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γεναῖον ἐν μάρτυσιν.

Εν κυμβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ὠδαῖς ἀλαλλάξωμεν, τῇ Εἰκόνι· ἅπαντες προχωρεύοντες· καὶ γὰρ ἐκ γῆς πεφανέρωται, πολλοὺς θεραπεύουσα, νοσημάτων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν ἀπαλλάττουσα· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει ὁμοφώνως, τῷ Ἀγγέλῳ μελωδοῦντες, Χαῖρε Παρθένε βοήσωμεν.

Εν τῇ πόλει συνέλθετε, Ἱερέων ὁ σύλλογος, τῶν Τηνίων σήμερον, χεῖρας αἶροντες, καὶ τῇ ἀγνῇ ὕμνον πέμποντες, διότι ἀνέδειξε τὸ ἐκτύπωμα αὐτῆς, τὸ φαιδρὸν καὶ χαρμόσυνον, καὶ τοὺς ἅπαντας, ἐν δεήσει κινεῖτε ἐκβοῶντες· Ὁ Παρθένε ρύσαι κόσμον, ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἀλάστορος.

Ἰδε κάλλος Σαυμάσιον, ἴδε οἶκον εὐκτῆριον, τῇ Παρθένῳ σήμερον ἐγειρόμενον, καὶ εἰς αὐτὸν συνερχόμενοι· δεόμεθα Κύριον, καὶ Μητέρα τὴν αὐτοῦ, τὴν ἀσπορῶς κηύσασαν τὸν Φιλάνθρωπον, τοῦ λυτρωῶσαι ἐκ βλάβης ἐναντίων, τοὺς προθύμως συνδραμόντας, καὶ τοῦτον οὕτω κοσμήσαντας.

Τ

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον σὶ εὐσεβεῖς συνελθόντες, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, πιστῶς πρὸς αὐτὴν ἀνακράζωμεν· Παρθένε ἀγνή, ἢ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐνδο-

ξοτέρα, ἅπαντας διαφύλαττε, τοὺς πιστεύοντας ὃν ἀσπό-
 ρως ἔτεκες Πανάμωμε· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας εὐλαθῶς
 τὴν σὴν Εἰκόνα, ἣν ἐν τῇ πόλει Τήνω δι' ὀπτασίας ἀνέ-
 δεξας· καὶ τοὺς ἀνεγείροντας τὸν σὸν ναὸν ἐν ᾧ αὕτη
 τεθησαύριστα· σοῦ δεόμεθα, λύτρωσαι πάντας, τοὺς εὐ-
 σεβεῖς τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, καὶ βαρβάρων τῆς δου-
 λείας, καὶ πάσης βλάβης Πανάχραντε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, ἐκ τῶν κανόνων τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σὺ εἶ τὸ σπερέωμα.

Τῆμνον ἐκ χειλέων μου· καὶ ἐξ ὀδυνηρᾶς δέησιν, φέρω
 ψυχῆς, ἣν κατοικτειρήσης, ὦ παναμωμε Δέσποινα.

Εἰδειξας Εἰκόνα σου, ἐν Μοναχῇ ὄναρ Ἀχραντε, ἥνπερ οἱ
 πιστοὶ δούλοι σου λαβόντες, ὡς Σησαυρὸν ταύτην ἔ-
 χομεν.

Χαίροντες Πανύμνητε, τὴν σὴν Εἰκόνα σεβόμεθα, καὶ
 ἀγαθὰ διὰ σοῦ ἄφεςιν πταισμάτων, τῶν πολλῶν λαβεῖν
 ἐλπίζομεν.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν τε τεῖχος Χριστιανοί,
 σὲ δοξολογοῦμεν, ἀστιγῆτως Ἀνύμφευτε.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

D

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023129

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

